

kornhandlerne at brødføde landets befolkning? Disse asociale synspunkter over for lande, som ikke har støtteordninger, fik vi også med al ønskelig tydelighed beskrevet af både ministeren og almindelige landmænd, da vi var på besøg i New Zealand.

Ud over at landbrugsstøtten har ansvaret for en kunstig lav verdensmarkedspris, er den dyre europæiske selvforsyningspolitik også håbløst irrationel på nogle områder. Som et eksempel vil jeg nævne sukkerproduktionen. Der har aldrig officielt i landbrugskredse været nogen, der har undret sig over, at det sukker, der anvendes i Europa, fremstilles af roer, som dyrkes på de nordlige breddegrader. Men når sandheden skal frem, er toldmure den eneste grund til, at rørsukker, som er produceret i tropiske områder, ikke kan konkurrere.

Sukkerproduktionen i Europa har fra første færd været beskyttet mod konkurrence udefra, lige fra den startede under Napoleonskrigene, hvor Frankrig og Tyskland var afskåret fra at få sukker fra Englands tropiske kolonier og derfor fandt en gammel husmodersopskrift på, hvordan man kan få lidt sukker ud af en roe.

Og lige siden, både i tiden før EF og indtil da, har det været nødvendigt at beskytte en stor sukkerproduktion fra roer, da de tropiske lande er i stand til at producere sukker fra rør langt billigere, da både klimaet og sukkerrør er langt mere velegnet til sukkerproduktion end roen.

Sukkerrør er en flerårig plante, der mange steder er i vækst hele året, men med et langt højere sukkerindhold end roerne. Sukkeret kan koges ud over en primus; det kan man ikke ved udvinding af sukker fra roerne, der kræver store fabriksanlæg for at forløbe bare nogenlunde glidende. Og så smager rørsukker langt bedre, da indholdet af en lang række mineraler og smagsstoffer også er kendetegnende for rørsukker.

Sukkerroen er samtidig den mest sprøjtemiddelkrævende af vores afgrøder, hvorfor den også er den første danske afgrøde, nogen har følt behov for at gensplejse til større sprøjtemiddelproduktion. Selv økologisk sukker baseret på sukkerroen er meget betænkeligt.

EU's toldmure er en indtægtskilde for EU, men toldmuren dømmes også forbrugere til at købe dyrere og ringere produkter, tag eksemplet med det hvide sukker. Den bedste ulandsstøtte er at lade være med at modarbejde ulandenes landmænd.

En af EU's landbrugsstøtteordningers store forbrydelser er, at de er med til at holde ulande-

ne tilbage i fattigdom, men så kan vi jo også bedre købe deres proteinafgrøder billigt, som vi så kan putte i den svineproduktion, som dansk landbrug bryster sig af.

Landbrugsrådet har skrevet til partiernes landbrugspolitiske ordførere for at forklare os, at det er vigtigt, at afviklingen af støtteordningerne sker koordineret og omfatter alle lande, både de fødevareeksporterende og -importerende lande. Og så er det, at jeg bare lige vil sige, at der altså er mange fødevareeksporterende lande, der aldrig har haft råd til nationale støtteordninger til landbruget, og skal vi vente på, at alle er med, så er vi sikret, at der ikke sker en disse; men det er måske det, Landbrugsrådet vil.

Den anden af støtteordningernes store forbrydelser er, at de fremmer et industrialiseret og kemisk landbrug, der investerer i maskinarbejdskraft i stedet for menneskearbejdskraft, tilsyn og entusiasme. Det industrialiserede landbrug ødelægger miljø- og husdyrvelfærd.

Når landbruget udvides ved hjælp af hektarstøtte, fører det til, at arealer uden for omdrift lægges under plov. Der var en naturlig grund til, at generationer har ladet arealer med mager jordbund, fugtige og sandede arealer ligge som græsning. Det har aldrig kunnet brødføde mennesker at opdyrke dem. Det vil kræve for stort et arbejde i forhold til udbyttet. Denne balance var naturlig, da korn- og rapsdyrkning af sandede arealer fører til en stor næringsstofudsvivning. Det er nu – ud over forurening – også et ressourcemæssigt spild.

Når arealerne, der naturligt skulle have været drevet med græsning og høslæt, bliver omlagt til korn, så har det også ført til, at landbruget har kunnet fodre dyrene anderledes, så køer, svin og høns får meget mere koncentreret foder – altså en større del af deres foder udgøres af korn. Få har nok indset, hvor stor indflydelse denne prioritering af korn fremfor græsmarksafgrøder har for produktionsdyrs velfærd.

Kalvene får korn, så de kan holdes på stald – tænk på tremmekalvene, som gerne er på spaltguld hele deres liv. Uden EU-støtte til kornarealerne ville det være naturligt at opfede kalve på græs, altså et helt andet kalveliv. Men med mere græs vil man også få brug for malkekøernes tyrekalve til at æde græsset. Så ville der heller ikke være brug for kalvedræberpræmien i EU og den tidlige EU-forarbejdningspræmie.

I New Zealand var der en helt særlig situation i 1984 bl.a. med en dybt forankret økonomisk